

на чело на управлението на държавата и е въроятно прѣдседателствувалъ отъ лицето на княза или царя въ свѣта, който сж съставили дванайсеттѣ велики боляри“ (141). Кolkото се касае до *μυρικός* или *μινικός* то и ти, споредъ Златарски, означава въротно *нѣкоя придворна или военна титла*, както се види отъ опрѣдѣлението на Кедрина, че билъ първиятъ отъ коняритѣ на княза (ib. заб. 4). Подъ думата *βουλάρχης* трѣба да разбираме несъмнѣно старата „*болгаро-славянски*“ дума боляри или болѣры, които сж съставили висшето българско съсловие. (142). „Що се отнася до думата *βαγαῖνοι*, то тя за сега остава още необяснена“. Златарски цитува тълкуванието на Томашека отъ *bag*, сближението на Пречека съ Оуганнѣ и мнѣнието му, че *βαγαῖνοι* означава името на особено съсловие, което е стояло по-долу отъ болгарското и привежда за доказъ че тая дума дѣйствително означава съсловие, а не титла или прозвище: 1) съпоставянieto ѝ съ *βουλάρχης*, 2) израженията *ὁ βαγατοῦρ βαγαῖνος* и *ὁ βογατοῦρ βουλᾶς*. Както *βουλᾶς*, така и *βαγαῖνος* сж поставени, за да се покаже съсловieto, къмъ което е принадлежалъ извѣстенъ *βαγατοῦρ*. „Обаче въ какви отношения сж се намирали *βαγαῖνοι* спрямо *βουλάρχης* и изобщо какво общественно положение сж тѣ заемали въ държавата, трудно е да се каже сега; несъмнѣно е туй, че *βαγαῖνοι*, *както съсловие, имать турско-татарско произхождение*, и къмъ него сж принадлежали само българитѣ-завоеватели.“ (142). *Βαγατοῦρ* е въротно нѣкоя българска военна титла. „Томашекъ счита тази дума за турска, *що е несъмнѣно*“ (ib. заб. 8).

Критиката на Баласчевата статия (Сбм. XV,¹) съдържа прѣди всичко единъ дълтъ екскурсъ върху титлата „*тарганъ*“ по поводъ на името *Ολγου тарханъ* въ Симеоновия надписъ (Б. Пр. IV, 12, p. 61),²) която Б. съблещка правилно въ *Βουλᾶς тарχάνος* (К. Багрен. De seget. ed. Bonn. I. 681.) въ *Καλουτερχάνος* (Theoph. ed. Bonn. 413.) и най-сетнѣ въ *Βοριταχάνъ* (първообр. въротно *Βοριταρχάνъ*), името на Борисовия хипостратегъ, прѣдъ когото се явили въ Бѣлградъ ученицитѣ на славянскитѣ апостоли (бълг. легенда). Златарски намира само, че на Б. не е достатъчно ясно, да ли думитѣ булясь-тарканъ, калу-тарканъ, бори-тарканъ, а така сжщо и канартикийъ (Б. дѣли канарти кийъ, *ὁ Κανάρτι κεινός* у Багренор. Б. Пр. 72) сж собствени имена или титли, защото единъ пѣтъ пише „важни чиновници“ или „най-видентъ чиновникъ“.

¹) Въ самата статия на Баласчева интересно за насъ е значението, което той отдава на езиковитѣ докази въ разпратъ за националността на прабългаритѣ: „Въ надписа се съдържа още едно име (Олгутарканъ), което ще послужи на ученитѣ, които приематъ теорията за *турско-татарската* националност на старитѣ българи“. Слѣдватъ два цитата изъ *Кумика* (Ал-Бекри 120) за сродството на чувашитѣ съ прабългаритѣ, и изъ *Соколова* (Изъ Истор. Болгаръ, 90): „Гунии, Болгаре и Авары били только древнѣйшими переселенцами изъ огромной туркской-татарской массы“. Влг. Пр. 77. Въ Олгутарканъ *Олгу* не може да се отжестви съ т. Олгу и да се прѣвѣжда „Синъ“ (Знаме 1898, 14 Июни), p. 72. Олгу, споредъ Б., е име, но етимологията му е неизвестна. — Въ надписа се поменува и единъ конитъ по име *Дистра*.

²) Надписътъ биде намеренъ отъ *Данския археологъ* Dr. K. F. Kinch (а не „нѣкой шведски пктувачъ“, както пише Баласчевъ, Пречекъ. Arch. f. Slav. Phil. XXI рел. на Златъ.) при Наринъ-кой въ околността на Солунъ прѣзъ Июнирй 1898 год. се четъ: „Ὁρος βαγαῖνον κ(и) Βουλᾶρ(ων) ἐπὶ Σομεῶν κ(и) Θεοῦ ἀρχόντος Βουλᾶρων, ἐπὶ Θεοῦ ὁλγου Τραχανοῦ ἐπὶ Ἀρίστρου χορίτου“. Вж. и Виз. Врем. VI, 215.